

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2007 r. — VIP Car Solutions przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-89/07)

(2007/C 117/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vip Car Solutions (Hoenheim, Francja) (przedstawiciel: G. Wezer, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego w sprawie odmowy udzielenia zamówienia PE/2006/06/UTD/1 — przewóz członków Parlamentu Europejskiego w trakcie sesji w Strasburgu, doręczonej w dniu 24 stycznia 2007 r.;
- stwierdzenie nieważności wszystkich aktów, które wydano w następstwie tej decyzji;
- zasądzenie od Parlamentu odszkodowania w kwocie 500 000 EUR;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego innymi kosztami niepodlegającymi zwrotowi w ramach kosztów postępowania w kwocie 5 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Parlamentu Europejskiego w przedmiocie odrzucenia jej oferty złożonej w przetargu PE/2006/06/UTD/1 — przewóz członków Parlamentu Europejskiego w trakcie sesji w Strasburgu ⁽¹⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze naruszenie kryteriów udzielenia zamówienia zawartych w umowie o przetarg, w szczególności dotyczących ceny, ponieważ twierdzi ona, że zaferowała najniższą cenę, a kryterium to powinno stanowić 55 % oceny przy udzielaniu zamówienia.

Ponadto skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 100 rozporządzenia finansowego ⁽²⁾, zgodnie z którym niektórych informacji można nie udostępniać, w przypadku gdy ich udostępnienie zaszkodziłoby prawowitym interesom gospodarczym przedsiębiorstw prywatnych lub zakłóciłoby uczciwą konkurencję między nimi. Zdaniem skarżącej informacja, o której udostępnienie się zwróciła, tj. cena oferowana przez

wygrującego przetarg, nie mieści się w zakresie przedmiotowym wspomnianego przepisu, a zatem odmowa jej udostępnienia była niezgodna z prawem.

⁽¹⁾ Zaproszenie do składania ofert: „Przewóz członków Parlamentu Europejskiego samochodami i mikrobusami z szoferem w trakcie trwania sesji w Strasburgu”, Dz.U. 2006, S 177-187988.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (JO L 248, str. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 16 stycznia 2007 r. w sprawie F-92/05 Genette przeciwko Komisji, wniesione w dniu 26 marca 2007 r. przez Królestwo Belgii

(Sprawa T-90/07 P)

(2007/C 117/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Belgii (przedstawiciel: L. Van den Broeck, pełnomocnik)

Druża strona postępowania: Emmanuel Genette, Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie F-92/05

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2007 r. wydanym w sprawie F-92/05 Genette przeciwko Komisji, Sąd do spraw Służby Publicznej (SSP) uwzględnił skargę wniesioną przez E. Ganette, w przedmiocie uchylenia decyzji Komisji z dnia 25 stycznia 2005 r. odmawiającej mu po pierwsze zezwolenia na cofnięcie wniosku o przeniesienie uprawnień emerytalnych uzyskanych w belgijskim systemie emerytalnym, złożonego w 2001 r., a po drugie zezwolenia mu na złożenie wniosku o ponowne przeniesienie uprawnień.

Na poparcie swego odwołania Królestwo Belgii, interwenient w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji po stronie Komisji, podnosi przede wszystkim, że SSP nie jest właściwy do oceny dopuszczalności — w odniesieniu do belgijskiego prawa w przedmiocie wniosku emerytalnego — wniosku, którego celem jest przeniesienie do systemu wspólnotowego uprawnień emerytalnych nabytych w belgijskim systemie emerytalnym. Według wnoszącego odwołanie SSP przekroczył swe uprawnienia orzekając o zakresie postanowień belgijskiego prawa krajowego, które jego zdaniem ma zastosowanie w tym przypadku.

Po drugie Królestwo Belgii twierdzi, że SSP naruszył prawo wspólnotowe, w szczególności przepisy regulaminu pracowniczego, przy ocenie dopuszczalności złożenia nowego wniosku o przeniesienie.

Ponadto Królestwo Belgii podnosi, że SSP naruszył prawo wspólnotowe przez swą błędną ocenę wystąpienia nowej okoliczności faktycznej, co jego zdaniem nie powinno podlegać ocenie w związku z wejściem w życie reformy regulaminu pracowniczego, lecz w świetle postanowień prawa belgijskiego.

Wreszcie Królestwo Belgii podnosi zarzut oparty na naruszeniu zasady bezpieczeństwa prawnego.

Streszczając, skarżąca podnosi, że Rada w sposób oczywisty naruszyła prawo, ustalając wysokość TAC na zero, co według odnośnych ekspertyz naukowych jest konieczne, aby w porównaniu z obecnym poziomem, przy którym istnieje poważne zagrożenie ich wyginieciem, zasoby wzrosły i mogły osiągnąć ponownie bezpieczne granice biologiczne.

Po pierwsze sporne TAC są bezprawne, gdyż nie zostały ustalone zgodnie z wymogami planu odnowienia zasobów dorsza. Ponadto zarówno Rada, jak i Komisja, ustalając rzeczony TAC prawdopodobnie opierały się na art. 20 rozporządzenia nr 2371/2002 ⁽⁴⁾, a nie na planie odnowy zasobów dorsza.

Po drugie sporne TAC są bezprawne, gdyż nie odpowiadają zasadzie ostrożności, którą należy uwzględnić na podstawie planu odnowienia zasobów dorsza, art. 5 ust. 3, art. 4 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 2371/2002, wspólnej polityki rybołówstwa, art. 174 WE i art. 5 i 6 porozumienia NZ z 1995 r.

Po trzecie ustalenie spornych TAC jest nieuzasadnione, ponieważ przyjęto poziom, przy którym zasoby zgodnie z wszelkimi dostępnymi dowodami naukowymi albo pozostaną na poziomie, przy którym istnieje poważne zagrożenie ich wyginieciem, albo wyginą.

Po czwarte Rada nadużyła swoich uprawnień, ustalając TAC na poziomie, z pomocą którego mają zostać osiągnięte raczej cele polityczne i gospodarcze, niż na poziomie, który jest niezbędny, aby osiągnąć cel planu odnowienia zasobów dorsza, mianowicie podniesienie zasobów dorsza w ciągu roku — lub możliwie jak najszybciej po tym okresie — na poziom wyższy, przy którym nie będzie już poważnego zagrożenia wyginieciem.

Ponadto sam plan odnowienia zasobów dorsza, o ile TAC nie mógłby zostać zredukowany do zera, jest niezgodny z prawem, ponieważ nie odpowiada zasadzie ostrożności.

Dodatkowo Rada działała niezgodnie z prawem, ponieważ nie traktowała zasobów dorsza w strefie VIII ICES (International Council for the Exploration of the Sea [Międzynarodowej Rady Badań Morza]) jako objętych planem odnowienia zasobów dorsza.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2007 r. — WWF-UK przeciwko Radzie

(Sprawa T-91/07)

(2007/C 117/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: WWF-UK (Godalming, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: P. Sands, QC, J. Simor, Barrister, R. Stein, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności ogólnego dopuszczalnego połowu dorsza ustalonego w rozporządzeniu Rady nr 41/2007 w strefach objętych rozporządzeniem Rady nr 423/2004 ustanawiającym środki odnowienia zasobów dorsza;
- stwierdzenie, że wspomniane przepisy obowiązują dalej do czasu zastąpienia ich nowymi;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga wnoszona jest na podstawie art. 230 WE w związku z ustalonym przez Radę rozporządzeniem nr 41/2007 ⁽¹⁾ ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) dorsza w 2007 r. w strefach objętych rozporządzeniem Rady nr 423/2004 ⁽²⁾ ustanawiającym środki odnowienia zasobów dorsza (plan odnowy zasobów dorsza) zgodnie z propozycją Komisji z dnia 5 grudnia 2006 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 41/2007 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustalające wielkości dopuszczalnych połowów na 2007 r. i związane z nimi warunki dla pewnych zasobów rybnych i grup zasobów rybnych, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe (Dz.U. 2007, L 15, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 70, str. 8.

⁽³⁾ COM (2006) 774.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59).